07/04/2019

Με ευλάβεια οι πιστοί ασπάζονται το Ιερό Λείψανο της χειρός της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής στη Νάουσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 7 Απριλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ναούσης. Στην διάρκεια της Θείας Λειτουργίας τέθηκε σε προσκύνηση το Ιερό Λείψανο της Χειρός της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής από την Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας Αγίου Όρους, το οποίο φιλοξενείται στον Ιερό Ναό από χτές το απόγευμα και θα παραμείνει μέχρι το πρωί της Τρίτης 9 Απριλίου.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Καί εὐθέως κράξας ὁ πατήρ τοῦ παιδίου ἔλεγεν· πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ».

Πίστη καί ἀπιστία εἶναι οἱ δύο ἔν-νοι-ες πού μᾶς παρουσίασε ἡ ση-με-ρινή εὐαγγελική περικοπή μέ τό θαῦμα τῆς θερα-πείας τοῦ δαιμο-νι-ζομένου νέου. Δύο ἔν-νοιες ἀντίθε-τες, οἱ ὁποῖες συχνά ἐναλ-λάσσο-νται στήν ψυχή μας, καί ἄλλοτε αἰσθανόμαστε ὅτι πι-στεύουμε καί ἄλλοτε αἰσθανό-μα-στε ὅτι ἡ λογική ἤ ἡ ἀμφιβολία μας κλονίζουν τήν πίστη μας.

Ὅμως ἡ πίστη στήν ὁποία ἀναφέ-ρεται ὁ Χριστός καί τήν ὁποία μᾶς καλεῖ νά ἀποκτήσουμε εἶναι ἀπό-λυτη. Δέν χωρᾶ ἀμφιβολίες, οὔτε ὅμως ἑρμηνεύεται μέ τή λογική. Πίστη εἶναι, ὅπως γράφει ὁ ἀπό-στολος Παῦλος «ἐλπιζομένων ὑπό-στασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων». Πίστη εἶναι, δηλα-δή, αὐτή πού δίδει ὑπόσταση, πού δίδει ὀντότητα στήν ἐλπίδα μας, καί πού μᾶς δίδει τή δυνατότητα νά ἐλέγχουμε ὅσα δέν βλέπουμε.

Αὐτή τήν πίστη ζητᾶ ὁ Χριστός ἀπό ὅσους τόν πλησιάζουν. Γι᾽ αὐ-τό καί στήν

παράκληση τοῦ πατέ-ρα τῆς σημερινῆς εὐαγγε-λικῆς πε-ρι--κοπῆς, νά βοηθήσει, ἐάν μπορεῖ, τό παιδί του πού ταλαιπωρεῖτο ἀπό «πνεῦμα ἄλαλον καί κωφόν», ὁ Χριστός δίδει μία ἀνάλογη ἀπά-ντηση: «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πά-ντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Ἐάν μπορεῖς νά πιστεύσεις, τότε ὅλα εἶ-ναι δυνατά γι᾽ αὐτόν πού πι-στεύει.

Τή δύναμη αὐτή τῆς πίστεως ὁ Χριστός τήν δίδαξε ἐπίμονα καί ἐπανειλημ-μένα στούς μαθητές του, δίδοντας ἀκόμη καί «ἀ-κραῖα», θά λέγαμε, παραδείγματα, ὅταν τούς εἶπε ὅτι ὅποιος ἔχει πί-στη σάν τόν κόκκο τοῦ σινάπεως, αὐτός μπο-ρεῖ νά μετακινήσει ἀκό-μη καί βουνά, ἀλλά καί δέν δι-στάζει νά τούς διαβεβαιώσει ὅτι «ὅ πιστεύ-ων εἰς ἐμέ τά ἔργα ἃ ἐγώ ποιῶ κἀ-κεῖνος ποιήσει καί μείζονα τούτων ποιήσει», δηλαδή, ὅποιος πιστεύει σέ μένα θά κάνει ὄχι μό-νο ὅσα κά-νω ἐγώ, ἀλλά ἀκό--μη περισσότερα. Καί τό ζοῦμε καί τό βλέπουμε ὅτι οἱ ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι πίστευσαν στόν Χριστό, ἔδωσαν τήν ἀγάπη τους στόν Χριστό, ἔφθασαν πράγματι νά κάνουν τέτοια θαύματα πού ὁ νοῦς καί ἡ λογική τοῦ ἀνθρώπου δέν μπορεῖ νά τά χωρέσει.

Ἡ μεγάλη σημασία τήν ὁποία δί-δει ὁ Κύριός μας στήν πίστη, ἀπο-δεικνύεται καί ἀπό τό γεγο-νός ὅτι τήν θέτει ὡς προϋ-πό-θεση γιά νά κάνει ἕνα θαῦμα. Ὄχι βε-βαί--ως γιατί χρειάζεται ὁ ἴδιος τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων γιά νά κάνει τό θαῦμα του, ἀλλά γιατί οἱ ἄν-θρω-ποι ἔχουν ἀνάγκη τήν πίστη γιά νά τό ἀντιληφθοῦν καί νά τό κα-τα-νοήσουν, καί πολύ περισσό-τε-ρο γιά νά ὠφεληθοῦν ἀπό αὐτό.

Ὅμως ὁ Χριστός δέν ἀπορρίπτει καί ὅσους ἔχουν τή θέληση νά πι-στεύουν ἀλλά δέν διαθέτουν ἀκό-μη ἰσχυρή πίστη. Τούς κατα-νοεῖ καί τούς ἐνθαρρύνει, ὅπως ἔκανε μέ τόν μαθητή του, τόν ἀπόστολο Πέτρο, ὅταν τοῦ ζήτησε νά περπα-τήσει καί αὐτός ἐπάνω στά κύματα τῆς λίμνης τῆς Τιβε-ριά-δος, γιά νά τόν πλησιάσει, ἀλλά μόλις μπῆκε μέσα του ἡ ἀμφιβολία γιά αὐτό τό ὁποῖο ἐπι-χειροῦσε, ἄρχισε νά κλο-νίζεται καί νά βυθίζεται στό νερό. Ἀλλά βεβαίως ὁ Χριστός δέν τόν ἄφησε τελικά νά πνιγεῖ.

Κάτι ἀνάλογο βλέπουμε καί στό σημερινό θαῦμα. Ὁ Χριστός πα--ρατηρεῖ τόν πατέρα γιά τήν ὑπο--κρυπτόμενη στούς λόγους του, «ἐάν μπορεῖς νά κάνεις κάτι γιά τό παιδί μου, βοήθησέ μας», ἀμφι-βο-λία καί ἀπιστία του, ὅμως κάνει τό θαῦμα καί θεραπεύει τόν τα-λαί-πωρο νεανία, γιατί δέχεται τήν ἐξο-μολόγηση τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος πα-ρα--δέχεται τήν ἀδυναμία τῆς πί-στεώς του καί τόν παρακαλεῖ λέ-γο-ντας: «πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ».

Τό θαῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπά-ντηση τῆς ἀγάπης του πρός τόν ἄνθρωπο, τόν ἀδύναμο ἄνθρωπο πού δυσκολεύεται νά τόν πιστεύ-σει, γιατί ἐπιχειρεῖ νά περάσει

τήν πίστη του μέσα ἀπό τή λογική, τή λογική ὄχι τή θεία ἀλλά τήν κο-σμική καί τή σαρκική. Ἀρκεῖ μόνο ὁ ἄνθρωπος νά ἀντιλαμβάνεται τήν ἀστοχία του αὐτή καί νά ζητᾶ ἀπό τόν Χριστό νά τοῦ προσθέσει πίστη, ὅπως καί οἱ μαθητές του, λέ-γοντας: «πρόσθες ἡμῖν πίστιν».

Ἀρκεῖ μόνο νά ζητᾶ τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὁ πατέρας τῆς ση-μερινῆς εὐαγγελικῆς περικο-πῆς, λέγοντας: «πιστεύω, Κύριε, βοή-θει μου τῇ ἀπιστίᾳ».

Αὐτή τήν πίστη, τήν ἰσχυρή πίστη πού ζητᾶ ἀλλά καί μᾶς προσφέρει ὁ Χριστός, καί πού ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη, ἰδιαίτερα σήμερα, σέ μία ἐποχή ἀπιστίας καί ἀδιαφορίας, εἶχαν ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ὁ μεγάλος αὐτός συγγραφεύς τῆς Κλίμακος, ἡ ὁποία δέν εἶναι γραμμένη μόνο γιά τούς μοναχούς ἀλλά γιά ὅλους μας, ἀλλά καί ἡ ἁγία Μαρία ἡ Μαγδα-ληνή, ἡ μυροφόρος καί ἰσαπόστο-λος, τῆς ὁποίας τό ἱερό λείψανο τῆς χειρός εἴχαμε τήν τιμή καί τήν εὐλογία νά ὑποδεχθοῦμε χθές τό ἀπόγευμα στόν ἱερό αὐτό ναό, καί τό ὁποῖο μετέφερε στήν πόλη μας καί τήν Ἱερά Μητρόπολή μας ἀπό τήν Ἱερά Μονή Σίμωνος Πέτρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὁ πανοσιολο-γι-ώ-τατος Καθηγούμενός της π. Ἐλισσαῖος καί ἡ τιμία συνοδεία του, τόν ὁποῖο καί εὐχαρι-στοῦμε ἀπό καρδίας γιά τή μεγάλη εὐλογία τήν ὁποία μᾶς ἐκόμισε.

Μέ αὐτή τήν πίστη, τήν χωρίς ἐν-δοιασμούς καί ἀμφιβολίες, ἀκο-λού-θησε ἡ ἁγία Μαγδαληνή τόν Χριστό, διακριτικά καί σιωπηλά στά τρία χρόνια τῆς δημόσιας πα-ρουσίας καί τοῦ κηρύγματός του, καί ἀπό αὐτή τήν πίστη ἄντλησε καί τό θάρρος καί τήν τόλμη ὄχι μόνο νά παρα-μείνει κοντά του, μαζί μέ τίς ἄλ-λες μαθήτριες καί μέ πρώτη τήν Παναγία μας καί κατά τήν Σταύ-ρωση ἰδιαιτέρως, ἀλλά νά ἔρ-θει στόν τάφο του καί τό πρωί τῆς Ἀναστάσεως γιά νά τοῦ προσ-φέρει τά μύρα καί τήν ἀγάπη της. Καί ἔτσι ἀξιώθηκε νά ζήσει τό με-γα-λύ-τερο θαῦμα, νά συναντή-σει, πρώτη αὐτή, τόν Ἀναστάντα Κύ-ριο καί στή συνέχεια νά κηρύξει τήν Ἀνά-στασή του στούς ἀνθρώ-πους σχεδόν σέ ὅλο τόν κόσμο.

Ἔχοντας, λοιπόν, καί ἐμεῖς σή-με-ρα τήν εὐκαιρία νά προσκυνή-σου-με τό ἱερό καί χαριτόβρυτο λείψανο τῆς χειρός της καί νά λάβουμε τήν εὐλογία της, ἄς τήν παρακαλέσουμε νά πρε-σβεύει στόν Κύριο γιά νά αὐ-ξήσει καί τή δική μας πίστη ἀλλά καί νά μᾶς ἀξιώσει νά ὁλοκληρώ-σου-με τόν δρόμο τῆς νηστείας καί νά ἑορ-τάσουμε πνευματικά καί ὅπως θέλει ὁ Κύριος τή λαμ-προ-φό-ρο Ἀνάστασή του, δηλαδή νά συναναστηθοῦμε καί ἐμεῖς μαζί μέ τόν Χριστό, ἀφοῦ σταυρώσουμε τά πάθη μας, τίς ἀδυναμίες μας, τίς ἁμαρτίες μας, τίς κακίες μας γιά νά ἑορτάσουμε πράγματι τή λαμπροφόρο Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ἀμήν.